

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angelček“.

Štev. 5.

V Ljubljani, dne 1. maja 1907.

Leto XXXVII.

Majnik.

Govorilo dete mami,
govorilo dan na dan:
„Kdaj za snežnimi gorami
cvetni majnik se predrami,
kdaj poseti to ravan?
Jaz tako želim že cvetja,
jaz tako želim že petja —
mama, li želim zaman?“

Mama dete tolažila,
tolažila in mirila:
„Čakaj malo, dete zalo,
skoro bodeš radovalo
se v vonjavi majnika.
Zdaj ga vesna že oblači,
da odičen prikorači
kot iz rajskega svetá.“

Dete mamici verjelo,
vdano čakalo, želelo,
da zacvel bi solnčni maj.
Čakalo tri dneve cele,
tri noči srebrno-bele
in pričakalo tedaj
prihod majnikov svečani.

Z vesno, sestrico, ob strani
trosila sta po poljani
cvetja radodarnih rok.
Travnik, polje, gozd in log,
vse je v hipu oživel,
oživel, zadehtelo
divno pod neba obok.
Dete pa je po livadi
za metuljčki letalo,
cvetje roznate pomladi
v vence drobne splevalo.

*

Pa je prišel dan slovesa,
dan nesrečen, nepozvan,
bolne žalosti zavesa
zagrnila je ravan.
Vso krasoto je odplavil
časa trdosrčen val,
trpko bol samó ostavil,
majnik je slovó jemal.
Detece pa je s solzami
govorilo žalujoč:
„Majnik, majnik, kaj ti z nami
dolgčas je, da speješ proč?

Ah, ne hodi še, ne hodi,
tu pri nas na veke bodi,
v polju, v vrtu, ókrog koč!“

Zasmejál se majnik živo,
cvetna jadra svojih kril
brž razpel je nagajivo,
pa takó se poslovil:
„Dete, ti nedolžno dete,
kaj tako se žalostiš,
če livada zdaj odcvete,
če premine paradiž!
Védi dete, ko bi jaz
leto celo, dolgo zimo
tu ostati htél pri vas,
svoj razgrinjati vam kras:
mnógi bi hodili mimo

mrzli, brez zanimanja,
brez čutečega srca.
A po drugih pokrajinah,
drugih gorah in ravninah
hrepeneli bi po meni,
hrepeneli bi solzni,
toda vesni razcveteni
v vek ne zrli bi v oči.
Pa je, veš, tako na sveti:
vse sê menja in vrti se — —
tudi meni zdaj mudi se,
vam ne morem več cveteti.
Toda vrnem se ob leti.
In tedaj vam spet zasijem,
polje vaše okrasim,
novih nádej spet vam vlijem,
srca vaša vradostim.“

V. V-rt-v-c.

Pogreb mrtve rože.

Spisal Václav Kosmák. — Preložil Jožef Gruden.

Na višini sredi senčnatega vrta stoji v lesu prijazna lovska hiša. Pročelje ji je obrnjeno na rodovito, pogorsko pokrajino. Na severni, izhodni in zapadni strani so gosti, temni lesovi. Skozi vrt teče žlobudrav, kakor kristal čist potok, ki prihiti iz gozda.

Poletnega večera je sedela na vrtu med razcvelimi cveticami lovčeva Kristinka z vezenjem v roci. Med delom je pela napev ljubke narodne pesmi.

Preprosto počesano glavo je imela sklonjeno nad vezenjem, lici sta ji cveteli zdravja in široki, kostanjevi kiti sta ji slikovito padali preko pleč na klop.

Okna na strehi so še gorela v poslednjih žarkih zahajajočega solnca, iz lesa je zvenela tisočera pesem krilatih pevcev, vrt je bil sama vonjava, listje je šepetalo, potok žuborel in sredi teh natornih krasot je sedela deklica in prepevala od srca z zvonkim, čistim glasom. Ptíči so za trenutek utihnili ter začudeno prisluščkavali.

Kadar je pa dopela, je položila roke z vezenjem v naročje ter se zagledala sanjavo v ono stran, kamor je zašlo solnce in kjer je zdaj žarela le še večerna zarja. Jelo se je mračiti. Utrgala je rožo, jo poljubila in poduhala ter se iznova zagledala v bledečo daljavo.

Pa se je prikazal na nasprotni strani nad gozdom veliki zardeli mesec kakor prikazen iz drugega sveta. A jedva je opredel z nitkami svojih